

7. ข้อพิพาททางกฎหมาย

ณ วันที่ 30 กันยายน 2555 บริษัทไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญ และบริษัทไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อสินทรัพย์ของบริษัทที่มีจำนวนสูงกว่าร้อยละ 5 ของส่วนของผู้ถือหุ้น

นอกจากนี้ หากกรณีที่มีข้อพิพาทกับ บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ จำกัด (มหาชน) (“BWG”) ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท (รายละเอียดในส่วนที่ 2 ข้อ 8 โครงสร้างเงินทุน) อาจส่งผลกระทบต่อบริษัท เนื่องจาก BWG และบริษัทมีกรรมกรร่วมกัน 2 ท่าน ได้แก่ นายสุวัฒน์ เหลืองวิริยะ และนายสุทัศน์ บุญยอุดมศาสตร์ ซึ่ง ณ วันที่ 30 กันยายน 2555 BWG มีข้อพิพาททางกฎหมาย ดังนี้

1) ข้อพิพาทที่ BWG อยู่ในฐานะเป็นผู้ร้องสอด ในปี 2546 ได้มีกลุ่มบุคคลร่วมกันฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง โดยมีหน่วยงานทางราชการ และเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ ในขั้นตอนการออกใบอนุญาตประกอบกิจการของหน่วยงานราชการให้แก่ BWG มีความไม่ถูกต้อง และร้องขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ โรงงานรับฝึกลบ สิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่ไม่อันตราย และที่เป็นอันตราย และให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้ทาง BWG ชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้กับราษฎรที่เดือดร้อน ซึ่งศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2547 และพิจารณาให้ BWG เป็นผู้ร้องสอดในฐานะคู่กรณีฝ่ายที่ 3

ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าวเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2550 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ไปยังศาลปกครองสูงสุด BWG ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2550 เพื่อขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามศาลปกครองกลาง โดยให้ยกฟ้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้รับคำแก้อุทธรณ์ของ BWG ไว้พิจารณาแล้ว

ที่ปรึกษากฎหมายของ BWG ได้ให้ความเห็นทางคดีดังกล่าวว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิอุทธรณ์เพื่อคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองกลางก็ตาม แต่เนื่องจากคดีนี้ศาลปกครองกลางได้มีคำวินิจฉัยในเนื้อหาของคดีครอบคลุมครบถ้วน ทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย จึงน่าเชื่อได้ว่า ผลของคำพิพากษาน่าจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับที่ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง อย่างไรก็ตาม หากศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ชี้ขาดคดี ผลของคดีอาจส่งผลกระทบต่อประกอบการประกอบธุรกิจ และความรับผิดชอบทางกฎหมายของBWGดังนี้

ก) ผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจของ BWG

หากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ BWG อาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงาน หรือใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และอาจต้องหยุดดำเนินกิจการ โรงงานรับฝึกลบสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว ไว้ชั่วคราวจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตใหม่ ซึ่ง BWG เชื่อมั่นว่าทางหน่วยงานราชการสามารถออกใบอนุญาตใหม่ที่ถูกต้องตามกฎหมายให้กับ BWG เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อให้ BWG สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้โดยเร็วที่สุด

ข) ความรับผิดชอบทางกฎหมายของBWG

ในคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ BWG ชดใช้ค่าเสียหายให้กับราษฎรที่เดือดร้อน ศาลปกครองกลางได้พิพากษายกฟ้องและวินิจฉัยในประเด็นนี้ว่า คำขอเป็นเพียงการกล่าวรวมๆ เท่านั้น ไม่ได้ระบุว่าเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีรายใด จำนวนเท่าใด กรณีนี้จึงไม่มีลักษณะเป็นคำขอที่ศาลจะพิจารณาให้ได้ ซึ่งคำขอส่วนนี้ได้ ซึ่ง

คำขอส่วนนี้ได้ถึงที่สุดไปแล้ว เพราะฝ่ายผู้ฟ้องคดีไม่ได้หิบบกประเด็นเรื่องค่าเสียหายนี้ขึ้นมาว่ากล่าวในศาลปกครองกลางสูงสุด

2) เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2552 ศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกล่าวหา นายกรัฐมนตรี ว่าปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า ตามความนัยมาตรา 9 วรรคแรก(2) ของพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยศาลเห็นว่า BWG อาจได้รับผลกระทบจากคำพิพากษาของศาลจึงได้กำหนดให้BWG เป็นคู่กรณีฝ่ายที่ 3 และให้เรียกว่าเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 4 โดยผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษา เพื่อขอให้ยุติการดำเนินการบ่อฝังกลบไว้เป็นการชั่วคราว ตามคดีหมายเลขคำที่ 863/2552 รวมไปถึงกับคำฟ้องด้วยนั้น ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2552 ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งยกคำขอกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา โดยให้เหตุผลว่ายังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แน่ชัดว่า ผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อมเกิดจากการประกอบกิจการ โรงงานฝังกลบกากขยะอุตสาหกรรมแต่อย่างใด และยังไม่มีความเห็นเพียงพอสืบพินิจที่จะนำมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษามาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีมาใช้ได้

สำหรับคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจะเป็นจริงหรือไม่นั้นจะต้องมีการพิสูจน์กันต่อไป โดยขณะนี้ได้ผ่านขั้นตอนการยื่นแก้คำคัดค้านคำให้การไปแล้ว และอยู่ระหว่างรอศาลนัดหมายเพื่อกำหนดวันนัดพิจารณาครั้งแรกต่อไป อย่างไรก็ตาม หากข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามฟ้องขอเขตอำนาจของศาลปกครองก็มีอำนาจแต่เพียงมีคำพิพากษาให้นายกรัฐมนตรี ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามที่มีบัญญัติไว้ใน มาตรา 72 (2) ของ พรบ.จัดตั้งศาลปกครอง ดังกล่าวคือสั่งให้นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานทางปกครอง ปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ ศาลปกครองกำหนดที่ปรึกษากฎหมายของ BWG จึงมีความเห็นเกี่ยวกับผลของคำพิพากษาดังกล่าวว่าจะไม่น่าจะส่งผลกระทบใดๆ ต่อการดำเนินการของ BWG เพราะหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการตรวจสอบการประกอบกิจการของ BWG มาอย่างต่อเนื่องแต่ไม่พบว่า BWG มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติหรือข้อบังคับตามกฎหมายแต่อย่างใด

3) เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 ศาลแพ่งได้รับคำฟ้องจากลูกค้านายหนึ่งซึ่งได้ยื่นฟ้องบริษัท โดยกล่าวหาว่าBWG เรียกเก็บค่าสินค้าในรอบปี พ.ศ. 2551 เกินกว่าที่ได้ตกลงกันไว้ในสัญญาจำนวน 6,376,054.04 บาทแต่จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า BWG เรียกเก็บเงินถูกต้องตามข้อตกลงในสัญญาทุกประการ โดยไม่เคยปรากฏว่ามีการทำสัญญากันใหม่แต่อย่างใด ดังนั้นแม้สัญญาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม ก็ยังคงต้องใช้ข้อตกลงในสัญญาระดับเดิมนั้นต่อไป จนกว่าจะได้ตกลงเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขราคาว่าจ้างตามสัญญาดังกล่าว ซึ่งศาลได้มี คำพิพากษาเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2554 ให้ยกฟ้องโจทก์ ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2554 โจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์คดีต่อศาลแพ่งและจำเลยได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 จึงต้องรอผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ต่อไป อย่างไรก็ตามสำนักงานมีความเห็นว่าศาลอุทธรณ์ น่าจะมีคำพิพากษาขึ้นตามศาลชั้นต้น คือให้ยกฟ้องโจทก์ ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา

4) เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2553 ได้มีกลุ่มบุคคลฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง ตามคดีหมายเลขคำที่ 4906/2553 โดยกล่าวหาว่า BWG กระทำละเมิด ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้BWG ชดใช้ค่าเสียหายรวมกันเป็นเงินทั้งสิ้น 2,006 ล้านบาทเศษ และมีคำสั่งห้ามมิให้BWG ประกอบกิจการทั้งปวงอันเป็นการก่อให้เกิดมลพิษ หรืออันเป็นการสร้างเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป

ที่ปรึกษากฎหมายของ BWG ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับผลของคดีนี้ว่า กลุ่มบุคคลที่ฟ้องต่อศาลแพ่งในคดีนี้ เป็นกลุ่มบุคคลเดียวกันกับที่ฟ้องในคดีศาลปกครอง โดยได้นำเอาข้อเท็จจริงเดิมที่ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้องไปแล้วนั้น

มาเป็นมูลเหตุในการฟ้องคดีแพ่งอีก ซึ่งศาลแพ่งน่าจะมีคำพิพากษายกฟ้องเพราะคำฟ้องของ โจทก์เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเสียสิทธิที่จะฟ้องคดีนี้ เนื่องจากการฟ้องคดีได้ล่วงเลยเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด ประกอบกับศาลปกครองกลาง ได้เคยมีคำวินิจฉัยแล้วว่ายังไม่ปรากฏหลักฐานยืนยันว่าการประกอบกิจการของ BWG ที่ผ่านมา ได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย ก่อให้เกิดมลพิษ หรือสร้างเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ชุมชนข้างเคียง อันเป็นมูลเหตุของการละเมิดตามฟ้องแต่อย่างใดทั้งสิ้น